

CONSIDERATIO IV.

PRO DIE MERCURII.

QUARTA SACROSANCTI MISSÆ
SACRIFICII EXCELLENTIA.

*Sacrificium Missæ est pars
Divinis Beneficiis gratia-
rum actio.*

§. I.

*Quantum Gratitudeis exposcant Divina
in nos Beneficia.*

Considera, gratitudinis legem nec
feras latere, quippe quæ bene
sibi facientium causa inditam ferociem
non raro in obsequium transferant,
ac mititatem. Quanto igitur æquius
est, homines rationis compotes divi-
næque liberalitati tot beneficiis de-
vinctos, eam legem non ignorare?
Id enimvero divina humanaque jura
exigunt, Romana identidem occinen-
te Ecclesia: *Vere dignum & justum est,
æquum & salutare, nos tibi semper &
ubique*

ubique gratias agere, Domine sancte, Pater omnipotens, æterne Deus. Si Dominus Pater est, cum quod omnes ex nihili sui abyſſo eduxerit, tum quod eductos inſuper in filios adoptarit; quis, quæ primæ ſunt filiorum partes, ſubterfugere auſit? Si æternus eſt, reosque æterno ſupplicio exemptos beata æternitate donat; quis tantæ bonitatis recordationem ingrato animo prætereat? Denique ſi largitoris profuſiſſimi Majeſtas, ſi amoris, quo mundum ſibi identidem obſtringit, amplitudo, ſi munerum dignitas infinita ſit, ſupraque, quam dici poſſit, excedens; ſi ex noſtra etiam parte vilitas accedat ſuo modo infinita: quis adeo proterve demens erit, ut vel exemptum ſe gratitudinis lege exiſtimet, vel tantorum bonorum ſcaturiginem agnoſcere non velit? Quare aut gratitudinem colere; aut in verus nihilum reverti neceſſum eſt. Certe nimis probroſum alias, ſceleſtumque foret, vaſto ſemper gurgite hunc liberalitatis oceanum haurire, nec unquam in illum gratitudinis fluento effundi; cum ta-

men ad locum, unde exeunt, flumine
revertantur. (a)

§. II.

*Quam insufficientes sumus iis com-
pensandis.*

Considera, hominem tot tantisque
debitis exolvendis extreme im-
parem esse, summaque inopia labo-
rare. Siquidem anima nostra est mi-
sera illa vidua, quæ in omnibus bo-
nis suis non nisi duo minuta ad of-
ferendum habet: & hæc ipsa non
illius, sed Dei sunt. *Tua sunt omnia.* (b)
Quapropter ut ut animi exuberet af-
fectus; res tamen ipsa ab implendo
gratitudinis officio semper immensum
aberit; ut proinde illud scripturæ
nemo non usurpare possit: *minor sum
cunctis miserationibus tuis.* (c)

Minor, non modo, si omnium
beneficiorum cumulus, sed si quod-
libet etiam seorsim, idque minimum
con-

(a) *Eccles. 1. 7.*

(b) *1. Paral. 29. 14.*

(c) *Genes. 32. 10.*

consideretur; quandoquidem & istud ab immensæ dignitatis Largitore, & ab infinita in singulos charitate pro-
manat.

Porro quia minimum quodvis bonum, divina sic ordinante Sapien-
tia, eo spectat, ut viam nobis ad
possessionem boni infiniti sternat, etiam
pretium infinitum acquirit, nosque
ad infinitam gratitudinem adstringit.
Jam vero facile cuique accidet cogi-
tare, quam parum nobis virium sup-
petat totam beneficiorum molem fe-
rendi, si vel unius ponderi succum-
bamus. Ut adeo si Ecclesiasti moni-
tum (*Da Altissimo secundum datum ejus.*)
(a) nostris viribus adimplendum fo-
ret; nos denique & vivere, & mori
ingratos oporteret. Ex quo igitur
æratio, quibusve terræ visceribus tan-
tundem æris opumque eruemus, ut
quæ cum divina largitate contraxi-
mus, nomina expungamus? *Quid
dignum poterit esse beneficiis ejus?* (b)
Conferant sane cœlum terraque, &

C 2 com-

(a) *Eccles. 35. 12.*

(b) *Tob. 12. 2.*

communibus consiliis modum exco-
gitent, quo divinis sese beneficiis
exolvant: scilicet omnes uno ore fa-
teri cogentur, sibi foro cedendum esse,
& vires nostras omnemque facultatem
exhaustas, nisi altaria nostra fiant no-
stra æraria, & pretiosissimus Christi
sanguis sit pretium nostrum, opes no-
stræ. Certe quærenti Prophetæ: *Quid
retribuam Domino pro omnibus, quæ re-
tribuit mihi?* Aliud, quod beneficentiæ
infinitiæ æquiparari posset, præter Ser-
vatoris Sanguinem, se obrulit nihil.
Calicem salutaris accipiam. (a)

§. III.

*Quam divites nos reddat S. S. Missæ
Sacrificium.*

CONSIDERA, in Missæ Sacrificio victi-
mam nobis obtigisse, divinis pror-
sus æqualem muneribus, quam si Pa-
tri æterno offerimus, accepto nihil in-
ferius reddamus; eo quod in ea bono-
rum omnium authorem reddamus.
Tantum abest, ut conspecto accepto-
rum cumulo animis cadamus. Neque
ingrati

(a) *Psal. 115. 14.*

ingrati vixisse dicemur unquam, si, quos testamento nobis in Sacrificio legavit Christus Jesus, immensos divitiarum thesauros rite in usus nostros convertamus. *Dominus retribuet pro me* (a) dicere unusquisque fidenter potest cum Davide. Excedant sane numerum modumque omnem contracta a me nomina; dominus meus expunger universa: qui gratitudinis lege adstrictum voluit, una modum suggerit, quo me possim eadem exolvere. Id quod haud obscure demonstrare visus est benignissimus Servator noster, cum ultimæ accumbens cœnæ, *elevatis in cælum oculis tibi* (Patri Cœlesti) *gratias agens, fregit*, simulque, quo par pari rependeremus, instituto corporis ac sanguinis sui tremendo Mysterio, modum ostendit. Dignissima plane Deo gratiarum actio, qua & excellentissimus beneficii finis detegitur, & præcipuum, quo Christus, ceu humani generis caput ad demerendam pleno obsequio divinam beneficentiam perfungitur, officium nobis innotescit. At vero de-
cere

(a) *Psal. 137. 8.*

cere nequaquam visum est, ut solus ille, omni mortalium opera exclusa, nostras partes ac onera sustineret. Etiam membra suo conformari capiti oportebat; ut proinde, cum rem divinam accedimus, cœlestem aurifodinam nos subire credamus meritorum Salvatoris nostri. Nam inexhaustis illius divitiis exercemus omnes actus gratitudinis supremo benefactori debitos, dignam scilicet beneficiorum æstimationem, dignam laudem, dignam tanto mœcenate retributionem. Quod si vero persolvere debita negligamus, cum immensum hoc peculium suppetat, qui tandem ingritudinis notam a nobis avertemus? Quantam, obsecro, desidiosus ille Evangelii servus non incurrerat pœnam, quod infosso terræ talento unico nihil in domini, nihil in suum commodum verterit! Quid porro illis futurum existimem, qui tot tamque immensos cœli thesauros, nullo inde capto proventu, quasi steriles jacere permittunt?